

Enid Blyton

Slávna 5

OPĚT V AKCI

Slávná 5

Slávná 5

OPĚT V AKCI

Enid Blyton®

slovar

Enid Blyton: THE FAMOUS FIVE. Five Go Adventuring Again
THE FAMOUS FIVE. Five Go Adventuring Again

© 1942 Hodder & Stoughton Limited.

Translation entitled: Slávna 5 opäť v akcii

© 2015 Hodder & Stoughton Limited.

Translation by Mária Klenková 1992, 2015

Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
Bratislava 2015

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat' ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN 978-80-556-0433-6

Obsah

1. Vianočné prázdniny.....	7
2. Opäť spolu	16
3. Nový učiteľ.....	24
4. Senzačný objav	34
5. Nanič prechádzka	43
6. Doučovanie	51
7. Riešenie záhady.....	60
8. Čo sa udialo na Vianoce	69
9. Veľké pátranie	77
10. Šok.....	86
11. Ukradnuté papiere	95
12. George je v kaši	103
13. Prekvapenia.....	112
14. Na obzore tajná cesta	124
15. Naháňačka	132
16. Odhalenie.....	142
17. Statočný Tim	149

1.

Vianočné prázdniny

Blížili sa Vianoce a všetky dievčatá z gaylandskej školy sa už tešili na prázdniny. Anna si sadla k raňajkám a vtom zbadala na stole list.

„Pozri, pre mňa,“ prekvapene naň ukázala sesternici Georgine. „Predstav si, zas od ocka – a pritom mi naši písali len včera.“

„Dúfajme, že sa nič nestalo,“ ozvala sa George. Trvala na tom, aby ju všetci oslovovali chlapčenskou verziou jej mena. A tak sa stalo, že ju dokonca aj učiteľky volali George a nie Georgina. S nakrátko ostrihanými kučerami a čisto chlapčenskými spôsobmi veru aj vyzerala ako chlapec. Ustarane hľadela na sesternicu a čakala, kým dočíta list.

„Ach, George, len si predstav, nemôžeme ísť domov!“ vyhrkla Anna a do očí sa jej tislí slzy. „Mamička dostala šarlach a oteckovi nariadili karanténu – nemôžeme s nimi stráviť Vianoce! Nie je to hrozné?“

„Veru je,“ vzdychla si sklamané George a ľutovala zároveň aj seba, pretože Annina mama ju aj so psom Timothyom pozvala na prázdniny k nim. Tak

veľmi sa už tešila na vianočný večierok a krásny stromček, tak veľmi chcela ísť do divadla i do cirku! A teraz je po všetkom!

„Čo na to asi povedia chlapci?!“ spomenula si Anna na svojich dvoch bratov – Dicka a Juliana. „Veď ani oni nemôžu ísť domov.“

„Čo teda budete robiť? Nechcete opäť prísť k nám? Moja mama vás určite rada prichýli. V lete nám predsa bolo úžasne!“

„Počkaj chvíľu, nechaj ma dočítať list – uvidíme, čo si o tom myslí ocko. Chuderka mamička – len aby rýchle uzdravila!“

Prečítala zopár riadkov a zrazu tak nadšene vykrikla, že sa George i ostatné spolužiačky mykli a napäto čakali, čo im povie.

„George! Máme ísť k vám! Ale čo to?! To hádam nie! Budeme mať domáceho učiteľa! Má na nás dozrieť, aby s nami tvoja mama nemala toľko starostí, a zároveň má doučovať Juliana a Dicka, pretože mali dvakrát chrípku a zo školy veľa vymeškali.“

„Čože? Učiteľa? Dočerta! To teda bude otrava! Určite sa popritom budem musieť učiť aj ja! Stavím sa, že ma to neminie,“ jedovala sa George. Keď naši uvidia moje vysvedčenie, hneď im napadne, že aj ja mám čo doháňať. Veď až teraz chodím do poriadnej školy a sama vidím, čo všetko sa musím doučiť.“

„Prázdniny s učiteľom v päťkách! To budú horory!“ hundrala Anna. „Mne sa síce skúšky vydarili a tuším budem mať celkom dobré vysvečko, ale čo z toho, keď vy traja budete sedieť nad úlohami. Asi sa budem preháňať s Timothyom sama – on sa našťastie nemusí učiť!“

„A veru musí!“ ohradila sa bleskovo George. Nezniesla pomyslenie, že by jej miláčik mal chodiť von s Annou, kým ona s chalanmi bude tvrduť nad knihami.

„Neblázni, George. Timothy sa predsa nemôže učiť,“ dohovárala jej Anna.

„Ale zato mi môže sedieť pri nohách. Aby si vedela, veľmi mi to pomôže. A, preboha, Anna, zjedz už tie párky. Pozri, my už dojedáme – o chvíľu zazvoní a ty zostaneš hladná.“

„Som rada, že sa mamička má celkom dobre,“ zašepkala Anna a rýchlo dočítala list. „Oco napísal Dickovi a Julianovi – i tvojmu ockovi. Poprosil ho, aby nám zohnal učiteľa. Dokelu – to je smola! Vieš, George, aj keď sa teším, že zas pôjdeme k vám, ale na Kirrinovskom ostrove predsa len nebude cirkus ani divadlo, ani slávnostné večierky.“

Škola sa skončila, prázdniny zaklopali na dvere. Všade vládol nezvyčajný ruch. Anna s George si bali kufre, oštitkovali ich a vychutnávali radostnú atmosféru blížiacich sa sviatkov. Napokon k školskej bráne prihrmeli veľké autobusy a dievčatá sa do nich s krikom nahrnuli.

„Ide sa opäť na ostrov! Poď, Timothy, sadni si sem medzi nás!“ volala Anna obľúbeného psíka.

V gaylandskej škole si deti mohli chovať svojich miláčikov – psy, mačky či iné zvieratá. Timothy patril George. A toto podarené psisko sa správalo priam vzorne – pravda, ak odrátame príhodu so smetiárom. Raz sa psovi nepáčilo, že vynáša smetník, zmocnil sa ho a dovliekol George do triedy.

„Ty si určite zaslúžiš dobré vysvedčenie,“ prihovárala sa George svojmu maznáčikovi a objala ho okolo krku. „Ideme domov. Čo ty na to? Tešíš sa?“

„Haf!“ odvetil Tim hlbokým hlasom. Zoskočil zo sedadla a radostne zavrteľ chvostom. O chvíľu sa zozadu ozval výkrik.

„George! Nech si Tim sadne. Skoro mi chvostom zrazil z hlavy čiapku!“

Netrvalo dlho a autobusy zastali v Londýne. George, Anna a Timothy tam presadli na vlak.

„Keby tu tak boli aj chalani,“ vzdychla si Anna. „Spolu by sa nám cestovalo veselšie!“

Julian s Dickom však vyrazili o deň neskôr, a tak sa slávna päťka stretla až na Kirrinovskej chalupe. Anna sa už bratov nevedela dočkať. Strašne sa tešila, že ich konečne uvidí, veď od začiatku školského roka už ubehli dlhé mesiace! Ešte dobre, že mala aspoň sesternicu. V lete všetci štyria prázdninovali v Kirrinovskom zálive a na malom ostrove pri pobreží prežili nejedno dobrodružstvo. Na ostrovčeku, kde stála zrúcanina starého hradu, objavili v jeho podzemí úžasné veci!

„Opäť sa vyberieme na ostrov! To bude ohromné!“ zvolala unesene Anna s očami upretými na mihajúcu sa krajinu za oblokom. Vlak uháňal na západ a viezol ich k moru.

„S tým nerátaj! V zime je more pri pobreží strašne rozbúrené. Mohlo by nás hodiť o skaly!“

„Aká škoda!“ posmutnela Anna. „Už som sa tešila na nové dobrodružstvo.“

„V zime u nás žiadne dobrodružstvo nezažiješ,“ pokračovala George. „Vonku mrzne, a keď začne

snežiť, severák od mora neraz nafúka také záveje, že sme úplne odrezaní od sveta a nemôžeme sa dostať ani len do dediny.“

„Jéj! To musí byť paráda!“ vykrikla Anna.

„Ani by som nepovedala,“ protirečila jej George. „Skôr je to úžasná nuda – buď sedíš celý deň doma, alebo chytiš lopatu a odhadzuješ hory snehu.“

Po dlhej ceste sa konečne priblížili k cieľu – vlak spomaľoval a vchádzal na miniatúrnu staničku. Dievčatá rýchlo vystúpili a dychtivo sa rozhliadali po nástupišti, či im niekto prišiel oproti. A nebolo to márne. Čakala ich Georgina mama!

„Vitajte doma! Ahoj, George! Ahoj, Anna!“ volala natešene a objala obe dievčatá. „Anna, je mi veľmi ľúto, že tvoja mama ochorela, ale mám pre teba dobrú správu – už sa má oveľa lepšie.“

„Ach, to som rada!“ zvolala Anna. „Ďakujem, teta Fanny, že nás prichýlite. Verím, že s nami budeš spokojná. A čo strýko Quentin? Nezhrozil sa, keď počul, že prídeme? Predsa len budeme vnútri oveľa viac než v lete – dúfam, že ho nebudeme veľmi vyrušovať.“

Strýko Quentin bol vedec – veľmi múdry človek, no deti sa ho trochu báli. V lete na ne nemal nervy a niekedy ich poriadne okríkol.

„Strýko ešte vždy usilovne píše svoju knihu,“ oznamovala teta Fanny. „Práve zápasí s nejakou náročnou teóriou. Zatiaľ je to prísne tajné. Vraví, že keď s tým bude hotový, zájde na najvyššie inštanície a potom jeho vynález poslúži celej krajine.“

„Tetuška – to je úžasné! Prezradte nám to tajomstvo!“

„Nemôžem, chrobáčik,“ zasmiala sa teta. „Veď o ňom sama nič neviem. Poďte už, poďte – je chladno, nebudeme predsa stáť na peróne. Timothy tuším trochu pribral, však? Vidí sa mi, že je veľmi spokojný.“

„Keby si vedela, mamička, ako dobre mu tam bolo!“ vyhrkla George. „Ten toho zažil! Len si predstav – kuchárovi rozžúval papuče...“

„A poriadne popreháňal mačku zakaždým, keď sa mu priplietla do cesty,“ pridala sa Anna.

„A raz sa dostal do komory a zožral všetku sviečkovicu,“ oznámila George, „a raz...“

„Preboha, George!“ zhrozila sa mama. „Veď ho z tej školy vylúčia. Dúfam, že ho aspoň poriadne potrestali!“

„Nepotrestali,“ utrúsila George a trochu sa zapýrila. „Vieš, mami, za svojich miláčikov si zodpovedáme osobne. A keď Timothy niečo vyvedie – potrestajú mňa, pretože som naň nedala pozor alebo čosi také.“

„Vidí sa mi, že sa ti tých trestov ušlo habadej!“ usúdila mama a popohnala poníka, čo ťahal nevelikú bričku po zľadovatenej ceste. „Poviem vám, páči sa mi ten nápad,“ povedala po chvíli a oči sa jej smiali. „Tuším aj ja zavediem túto metódu – ak Tim niečo vyvedie – potrestám vás!“

Dievčatá sa usmievali od ucha k uchu. Boli šťastné. Čakali ich predsa prázdniny a Kirrinovský záliv! Zajtra prídu chalani – a Vianoce sú za dverami!

„Naša zlatá Kirrinovská chalupa!“ zvolala Anna, keď sa blížili k peknému starému domu. „Pozri, George, už vidieť ostrov!“ Obe sa zahľadeli na

more, smerom, kde sa na ostrovčeku črtali zrúcaniny starého hradu. Ach, aké skvelé dobrodružstvá tam zažili v lete!

Dievčatá vošli do domu. „Quentin! Quentin!“ volala teta Fanny. „Dievčatá sú tu!“

Strýko sa vynoril z pracovne na opačnom konci domu. Anne sa videl akýsi vyšší a neprístupnejší. A hlavne mrzutejší! vravela si v duchu. Strýko Quentin bol síce veľmi múdry, ale Anna mala radšej veselých a usmievavých ľudí – takých, ako je jej ocko. Zdvorilo strýka pozdravila a podala mu ruku. George sa zvitála s otcom a vtisla mu bozk na líce.

„Počul som, že vám mám zohnať učiteľa! Teda aspoň pre chlapcov. Ten vás určite dá do laty! Budete poslúchať jedna radosť!“

Strýko to myslel ako žart, ale Annu ani George veľmi nepotešil. S ľuďmi, čo vyžadujú otrockú poslušnosť, je zvyčajne dosť veľká nuda! Obom dievčatám sa ulavilo, keď sa vedec a spisovateľ Quentin pobral späť do svojej pracovne.

„Otec v poslednom čase priveľa pracoval,“ povedala mama. „Je veľmi vyčerpaný. Knihu má, chvalabohu, takmer hotovú. Dúfal, že sa mu podarí dokončiť ju do Vianoc, aby sa aj on mohol s nami trochu zabaviť –, no nejako mu to nevyšlo.“

„Aká škoda,“ poznamenala zdvorilo Anna, no vlastne bola rada. Pche! Strýko a spoločenské hry! To jej nešlo dokopy! „Ani nevieš, tetuška, ako sa už teším na Juliana a Dicka – a oni sa už iste nevedia dočkať George a Timothyho! Vieš, v škole Georginu každý volá George – ešte aj naša najprísnejšia učka. Tajne som čakala, že jej niekto povie ‚Georgina‘ –

chcela som totiž vidieť, čo sa stane, ak nebude re-
govať na dievčenské meno! Ale nevyšlo to. Však sa
ti v škole páči, George?“

„Fantasticky. Najprv som si myslela, že mi tie
davy pôjdu na nervy, ale je mi tam fakt dobre. No
z vysvedčenia asi nebudeš mať veľkú radosť, mami.
Vieš, niekoľko predmetov mi nešlo najlepšie, preto-
že som ich nikdy predtým nemala.“

„Veď ty si vlastne nikdy nechodila do poriadnej
školy,“ usúdila mama. „Ak sa ocko bude rozčulovať,
dáko mu to už vysvetlím. A teraz sa šikovne dajte do
poriadku a poďte si niečo zajesť. Iste ste riadne vy-
hladli.“

Dievčatá vybehli do svojej izby. „Taká som rada,
že tu nie som sama,“ tešila sa George. „Odkedy vás
poznám, je to celkom iné – svet je o sto percent zá-
bavnejší. Hej, Timothy, kde si sa zašil?“

„Asi všetko oňucháva. Uisťuje sa, že je naozaj
doma!“ chichúňala sa Anna. „Chce asi vedieť, či je
všetko po starom – či kuchyňa, kúpeľňa a jeho kôš
voňajú po starom. Vrátiť sa domov na prázdniny – to
je predsa ohromný pocit, v tom som s ním zajedno!“

Anna mala pravdu. Timothy bol bez seba od šťas-
tia. Bláznivo pobehoval okolo Georginej mamy
a priateľsky ju oňuchával. Vbehol i do kuchyne, no
vzápätí sa vrátil, pretože tam objavil kohosi nezná-
meho – kuchárku Joannu – tučnú osôbku, ktorej
pri pohľade naňho vyrazilo dych a nedôverčivo si
ho premeriavala.

„Do kuchyne smieš prísť iba na obed! Viac ťa
tu nechcem vidieť! Nebudeš sa tu obšmietať. Ne-
strpím, aby mi pred očami mizlo mäso, klobásky

a kurence. Poznám ja takých, ako si ty! Poznám ja psiu náтуру!“

Timothy vbehol do kuchynskej umyvárne, poriadne ju oňuchal, potom vbehol do obývačky i do jedálne a s potešením zistil, že všetko má svoju starú dobrú vôňu. Vetril i pri dverách pracovne, no tam si počínal veľmi opatrne. Nechystal sa vojsť dnu. Mal pred strýkom Quentinom rovnaký rešpekt ako deti!

Napokon vybehol späť k dievčatám do spálne. Hľadal svoj pelech. Ach, tam je – pri obloku! Fajn! To znamená, že opäť raz prenocuje v dievčenskej izbe. Schúlil sa do koša a mlátil chvostom, akoby chcel povedať: „Som rád, že som späť! Som rád, že som späť!“

2.

Opäť spolu

Na druhý deň už mali prísť chlapci. Anna, George a Timothy im išli oproti. Viezli sa na bričke, George poháňala poníka a Tim sedel vedľa nej. Keď vlak konečne vošiel do stanice, Anna sa nedočkavo rozbehla popri vozňoch a vyzerala bratov.

A vzápätí ich zbadala. Vystrkovali hlavy zo zadného vagóna, kývali jej a vykrikovali.

„Anna! Anna! Tu sme! Ahoj, George! Aha, tam je Tim!“

„Julian! Dick!“ volala Anna. Timothy začal brechať a vyskakovať od radosti. Všetkých ovládlo vzrušenie.

„Ako dobre, že ste už tu!“ jasala Anna a objímala Juliana a Dicka. Timothy vyskočil a oblizoval chlapcov. Bol celý bez seba – opäť sa ocitol v kruhu svojich detských kamarátov. Zasa boli všetci spolu!

Traja šťastní súrodenci a pes postávali v hlúčiku na nástupišti, debatovali a prekrikovali jeden druhého, kým nosič vynášal batožinu z vlaku. A vtom si Anna spomenula na George. Obzrela sa

okolo seba, ale nikde jej nebolo – a pritom na nástupište prišli spolu.

„A kam sa podela naša sesternička?“ čudoval sa Julian. „Ešte pred chvíľou tu bola. Kýval som jej predsa z vlaku!“

„Asi už išla k bričke,“ povedala Anna. „Julian, popros nosiča, aby zanesol batožinu tam. Poďte! Musíme nájsť George!“

George postávala pri poníkoví a hladkala mu šiju. Očividne jej nebolo do reči. Darmo sa jej chlapci prihovárali.

„Ahoj, George! Zdravím ťa, kamoška!“ volal bodro Julian a objal ju. Aj Dick roztvoril náruč.

„Čo sa stalo?“ vypytovala sa Anna, lebo si nevedela vysvetliť, prečo je sesternica zrazu taká zamĺknutá a neprístupná.

„George sa asi urazila, že sa jej nevenujeme!“ uškrňal sa Julian. „Čo to zas vyvádzaš, Georgina?“

„Nevolaj ma tak!“ nadurdila sa a chlapci sa pustili do smiechu.

„Toto mi niečo pripomína – parťáčka sa nám tuším zase naštvála,“ doberal si Dick sesternicu a priateľsky ju potľapkal po pleci. „Ach, George, ani nevieš, aký som rád, že ťa vidím. Pamätáš na naše letné zážitky? Boli to úžasné prázdniny!“

George cítila, že z nej ofučanosť pomaly vyprcháva. Naozaj mala pocit, že je navyše, keď videla, ako nadšene sa bratia objímajú so sestrou. No pri Julianovi a Dickovi sa človek nemohol dlho fučať – tí dvaja jednoducho nedopustili, aby sa pri nich niekto necítil dobre, hneď sa postarali, aby bolo veselo.

Deti nastúpili do bričky. Nosič naložil dve úctyhodné kufriská a brička priam praskala vo švíkoch. Timothy sa usadil na batožine, horlivo vrtel chvostiskom, jazyk mal vyplazený a až dychčal od radosti.

„Vy dve ste sa teda mali – mohli ste mať v škole Tima,“ poznamenal Dick a nežne hladkal psa. „Nám nedovolia chovať zvieratá. U nás je to zakázané. Chalani, čo si to aj tak trúfnu, majú po chlebe.“

„Thompson Minor si napríklad tajne schovával biele myši,“ pokračoval Julian. „Jedného dňa mu ušli a na chodbe sa vyrútili na vychovávateľku. Tá vám jačala ako pomínutá!“

Dievčatá sa chichotali. Vždy, keď sa chlapci vracali zo školy na prázdniny, zabávali okolie veselými historkami.

„A predstavte si, Kennedy choval slimáky,“ pridal sa Dick. „A viete, slimáky v zime spia, ibaže Kennedy tie svoje schovával na veľmi teplom mieste, a tak povyliezali zo škatule a porozliezali sa po stenách. Mali ste počuť ten smiech, keď na hodine zemepisu učiteľ požiadal Thompsona, aby na mape ukázal Kapské Mesto, a presne na tom mieste trónil slimák!“

Štvorica pukala od smiechu. Dobré im bolo zase spolu. Veď boli takmer rovesníci – Julian mal dvanásť, George a Dick jedenásť a Anna desať rokov. Mali pred sebou prázdniny a Vianoce, nuž nečudo, že boli rozjarení a chichotali sa na každej maličkosti.

„Ako dobre, že mama sa už má lepšie,“ prehodil Dick. Poník poslušne klusal po hradskej, brička uháňala zimnou krajinou. „Musím sa priznať,

trochu som bol sklamaný, že nemôžeme ísť domov – už som sa tešil do divadla na Aladinovu čarovnú lampu a na cirkus, ale teraz som rád, že som tu. Určite opäť zažijeme dáke dobrodružstvo – no nevidím to veľmi ružovo.“

„Máš pravdu. Tieto prázdniny majú jeden háčik – nášho milého učiteľa,“ hĺbal Julian. „Počul som, čo na nás vymysleli. No je fakt, že sme veľa vymeškali zo školy a v lete nás oboch čakajú ťažké skúšky.“

„Už som naňho zvedavá,“ ozvala sa Anna. „Hádam s ním bude aspoň trochu sranda. Prihlásilo sa vraj veľa uchádzačov a strýko Quentin sa dnes má pre jedného rozhodnúť.“

Julian s Dickom na seba pozreli a vystrúhali kyslé tváre. Bolo im jasné, že s učiteľom, ktorého vyberie strýko Quentin, ich asi nečaká veľa zábavy. Strýkovým predstavám totiž určite ulahodí nejaká prísna, nudná a všetko zakazujúca osoba.

Nič to! Dáko to už prežijú! A aj tak ešte majú deň-dva k dobru. Skôr asi nepríde. A ktovie, možno s ním predsa len bude psina, utešovali sa v duchu chlapci a začali dobiedzať do Timothyho – hladkali ho proti srsti, no pes hru prijal, naoko vrčal a zastrájal sa, že ich uhryzne. Tima netrápil domáci učiteľ. Šťastný to pes!

Konečne dorazili na Kirrinovskú chalupu. Chlapci sa srdečne zvíkali s tetou Fanny a veľmi im odľahlo, keď sa dozvedeli, že strýko ešte nie je doma.

„Hľadá vám učiteľa. Dal si schôdzku s dvoma či tromi uchádzačmi, čo sa prihlásili na inzerát. Onedlho sa vráti,“ vysvetlila teta.